Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2020. gada 9. jūlijā*

Apelācija – Eiropas Savienības pašu resursi – Dalībvalstu finansiālā atbildība – Lūgums atbrīvot no pašu resursu nodošanas – Prasība atcelt tiesību aktu – Pieņemamība – Eiropas Komisijas vēstule – Jēdziens "apstrīdams akts" – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants – Efektīva tiesību aizsardzība tiesā – Prasība sakarā ar Savienības nepamatotu iedzīvošanos

Lietā C-575/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 13. septembrī iesniedza

Čehijas Republika, ko pārstāv *O. Serdula*, *J. Vláčil* un *M. Smolek*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *M. K. Bulterman*, *C. S. Schillemans*, *M. L. Noort* un *M. H. S. Gijzen*, kā arī *J. Langer*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *M. Owsiany-Hornung* un *Z. Malůšková*, vēlāk – *Z. Malůšková* un *J.-P. Keppenne*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*], M. Vilars [*M. Vilaras*], P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), N. Pisarra [*N. Piçarra*] un A. Kumins [*A. Kumin*],

ģenerāladvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], nodaļas vadītājs,

* Tiesvedības valoda – čehu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 11. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2020. gada 12. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Čehijas Republika savā apelācijas sūdzībā lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 28. jūnija rīkojumu lietā Čehijas Republika/Komisija (T-147/15, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2018:395), ar kuru noraidīta tās prasība atcelt Eiropas Komisijas Budžeta ģenerāldirektorāta Pašu resursu un finanšu plānošanas direkcijas direktora lēmumu, kas esot ietverts 2015. gada 20. janvāra vēstulē ar atsauces numuru Ares(2015)217973 (turpmāk tekstā – "strīdīgā vēstule").

Atbilstošās tiesību normas

Lēmumi 2000/597/EK, Euratom un 2007/436/EK, Euratom

2 Attiecībā uz laikposmu, kurā notikuši tiesvedības rašanās fakti, secīgi bija piemērojami divi lēmumi par Eiropas Savienības pašu resursu sistēmu, proti, Padomes Lēmums 2000/597/EK, Euratom (2000. gada 29. septembris) par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2000, L 253, 42. lpp.), bet pēc tam – no 2007. gada 1. janvāra – Padomes Lēmums 2007/436/EK, Euratom (2007. gada 7. jūnijs) par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2007, L 163, 17. lpp.).

3 Saskaņā ar Lēmuma 2000/597 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kura saturs pēc būtības ir pārņemts Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā, Eiropas Savienības budžetā iekļaujamos pašu resursus citastarp veido ieņēmumi, ko rada "kopīgā muitas tarifa nodevas un citas nodevas, ko [Savienības] iestādes noteikušas vai var noteikt attiecībā uz tirdzniecību ar valstīm, kas nav dalībvalstis".

4 Lēmumu 2000/597 un 2007/436 8. panta 1. punkta pirmajā un trešajā daļā citastarp ir paredzēts, ka, pirmkārt, dalībvalstis šos Savienības pašu resursus iekasē saskaņā ar savu normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem, ko vajadzības gadījumā pielāgo, lai tie atbilstu Savienības noteikumos ietvertajām prasībām, un, otrkārt, dalībvalstis minētos resursus nodod Komisijas rīcībā.

Regula Nr. 1150/2000

5 Padomes Regula (EK, Euratom) Nr. 1150/2000 (2000. gada 22. maijs), ar ko īsteno Lēmumu 2007/436 (OV 2000, L 130, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 1150/2000") ir divu grozījumu rezultāts, kuri laikposmā, kad notika tiesvedības rašanās fakti, tika ieviesti attiecīgi ar Padomes 2004. gada 16. novembra Regulu (EK, Euratom) Nr. 2028/2004 (OV 2004, L 352, 1. lpp.) – no 2004. gada 28. novembra – un Padomes 2009. gada 26. janvāra Regulu (EK, Euratom) Nr. 105/2009 (OV 2009, L 36, 1. lpp.) – no 2007. gada 1. janvāra.

6 Saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 2. panta 1. punktu Savienības pašu resursu prasījumus nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram.

7 Šīs regulas 6. panta 1. punktā un 3. punkta a) un b) apakšpunktā ir paredzēts:

"1. Pašu resursu kontus pārzina dalībvalsts kase vai dalībvalsts norīkota iestāde, un tos sadala pa kontiem pēc resursu veida.

[..]

3. a) Prasījumus, kas noteikti saskaņā ar 2. pantu, ievērojot šā punkta b) apakšpunktu, ieraksta kontos vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. datuma, kas seko tam mēnesim, kurā prasījumi noteikti;;

b) noteiktos prasījumus, kas nav ierakstīti šā punkta a) apakšpunktā minētajos kontos tādēļ, ka attiecīgās summas vēl nav piedzītas un nav nekāda nodrošinājuma, a) apakšpunktā noteiktajā termiņā ieraksta atsevišķos kontos. Dalībvalstis var rīkoties tāpat, ja noteiktie prasījumi ar nodrošinājumu ir apstrīdēti un pēc radušos strīdu izšķiršanas var tikt mainīti."

8 Minētās regulas 9. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

"Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalstis pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi."

9 Saskaņā ar šīs pašas regulas 10. panta 1. punktu:

"Pēc tam, kad atskaitītas iekasēšanas izmaksas, ievērojot Lēmuma [2007/436] 2. panta 3. punktu un 10. panta 3. punktu, minētā lēmuma 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto pašu resursu ierakstīšanu veic vēlākais pirmajā darbdienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kad saskaņā ar šīs regulas 2. pantu noteikts prasījums.

Tomēr prasījumi, kas saskaņā ar šīs regulas 6. panta 3. punkta b) apakšpunktu ir uzrādīti atsevišķos kontos, ierakstāmi ne vēlāk kā pirmajā darbdienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kad piedzīts attiecīgais prasījums."

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 11. panta 1. punktu par jebkuru kavējumu, kas pieļauts, izdarot ierakstus šīs regulas 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgā dalībvalsts maksā nokavējuma procentus.

11 Minētās regulas 17. panta 1.–4. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 2. pantu noteiktajiem prasījumiem atbilstošā summa tiek nodota Komisijai, kā noteikts šajā regulā.

2. Dalībvalstis ir atbrīvotas no pienākuma Komisijas rīcībā nodot summas noteikto prasījumu apjomā, kas izrādās neatgūstami vai nu:

a) *force majeure* apstākļu dēļ; vai

b) citu tādu iemeslu dēļ, kuros tās nevar vainot.

Noteikto prasījumu summas deklarē par neatgūstamām ar kompetentas administratīvas iestādes lēmumu, kura konstatē, ka tās nevar atgūt.

Noteikto prasījumu summas atzīst par neatgūstamām vēlākais piecus gadus kopš dienas, kad summas noteiktas saskaņā ar 2. pantu vai – administratīvas vai tiesas apelācijas gadījumā – kad galīgs lēmums ir pieņemts, izziņots vai publicēts.

Ja ir saņemta daļa maksājuma vai maksājumu, piecu gadu laikposms sākas vēlākais no dienas, kad izdarīts pēdējais maksājums, ja tas nedzēš visu parādu.

Summas, kas deklarētas vai atzītas par neatgūstamām, pavisam atskaita no 6. panta 3. punkta b) apakšpunktā minētā atsevišķā konta. Tās uzrāda pielikumā 6. panta 4. punkta b) apakšpunktā minētajam ceturkšņa pārskatam un, vajadzības gadījumā, 6. panta 5. punktā minētajā ceturkšņa pārskatā.

3. Trijos mēnešos pēc 2. punktā minētā administratīvā lēmuma vai saskaņā ar tajā punktā minētajiem termiņiem dalībvalstis sniedz Komisijai informāciju par gadījumiem, kad piemērots 2. punkts, ja noteiktie prasījumi, uz ko tie attiecas, pārsniedz EUR 50 000.

[..]

4. Komisijai ir seši mēneši pēc 3. punktā paredzētā ziņojuma saņemšanas, lai nosūtītu piebildes attiecīgai dalībvalstij.

[..]"

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgā vēstule

12 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā rīkojuma 1.–9. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām tos var rezumēt šādi.

13 2008. gada 30. maijā Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) pēc izmeklēšanas par pārbaudēm par Laosas izcelsmes kabatas krama šķiltavu importu laikposmā no 2004. līdz 2007. gadam pabeigšanas pieņēma savu galīgo ziņojumu.

14 Šajā ziņojumā ir norādīts, ka "pārbaudes laikā konstatētie pierādījumi par izcelsmi Ķīnā ir pietiekami, lai dalībvalstis uzsāktu administratīvu nodokļu uzrēķina procedūru". Minētajā ziņojumā ir teikts, ka ir nepieciešams, "lai dalībvalstis veiktu uzraudzības revīziju un vajadzības gadījumā izmeklēšanu par attiecīgajiem importētājiem un lai tās steidzami uzsāktu piedziņas procedūru, ja tas vēl nav izdarīts".

15 Attiecībā uz Čehijas Republiku šā paša ziņojuma secinājumos ir norādīti 28 preču importa gadījumi. Čehijas atbildīgās muitas iestādes veica pasākumus, lai attiecībā uz šiem gadījumiem īstenotu nodokļu uzrēķinu un piedziņu.

16 Tomēr ne visos šajos gadījumos Čehijas Republikai bija iespējams nodrošināt uzrēķinu trīs mēnešu termiņā, skaitot no *OLAF* ziņojuma čehu valodas versijas paziņošanas dienas.

17 Laikā no 2013. gada novembra līdz 2014. gada novembrim Čehijas Republika atbilstoši piemērojamajam regulējumam tos gadījumus, kuros nebija iespējams veikt Savienības pašu resursu piedziņu, iekļāva informācijas sistēmā *WOMIS* (*Write-Off Management and Information System*).

18 Pēc Komisijas lūguma Čehijas Republika 2014. gada jūlijā un decembrī nosūtīja tai papildu informāciju.

19 Ar strīdīgo vēstuli Komisijas Budžeta ģenerāldirektorāta Pašu resursu un finanšu plānošanas direkcijas direktors informēja Čehijas iestādes, ka nevienā no iepriekš minētajiem gadījumiem nav izpildīti Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi atbrīvošanai no pienākuma nodot Savienības pašu resursus. Viņš aicināja Čehijas iestādes veikt nepieciešamos pasākumus, lai kreditētu Komisijas kontu 53 976 340 Čehijas kronu (CZK) (aptuveni 2 112 708 EUR) apmērā (turpmāk tekstā –

"aplūkojamā summa") vēlākais pirmajā darbdienā pēc 19. datuma otrajā mēnesī pēc mēneša, kurā bija nosūtīta šī vēstule. Viņš piebilda, ka nokavējuma gadījumā ir maksājami Regulas Nr. 1150/2000 11. pantā paredzētie procenti.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

20 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 30. martā, Čehijas Republika cēla prasību atcelt lēmumu, kas esot ietverts strīdīgajā vēstulē.

21 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 11. jūnijā, Komisija izvirzīja iebildi par nepieņemamību, jo strīdīgā vēstule neesot lēmums, par kura atcelšanu var celt prasību. Čehijas Republika par šo iebildi iesniedza savus apsvērumus.

22 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 20. jūlijā, Slovākijas Republika lūdza atļauju iestāties tiesvedībā Čehijas Republikas prasījumu atbalstam.

23 Vispārējā tiesa, saņēmusi Čehijas Republikas un Komisijas apsvērumus, ar 2015. gada 22. decembra lēmumu tajā notiekošo tiesvedību apturēja līdz 2017. gada 25. oktobra spriedumu pasludināšanai lietās Slovākija/Komisija (C-593/15 P un C-594/15 P, EU:C:2017:800) un Rumānija/Komisija (C-599/15 P, EU:C:2017:801). Pēc šo spriedumu pasludināšanas tiesvedība tika atsākta. Čehijas Republika un Komisija tika aicinātas paust savu nostāju par secinājumiem, kas no tiem izdarāmi.

24 Ar pārsūdzēto rīkojumu Vispārējā tiesa apmierināja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību un līdz ar to noraidīja Čehijas Republikas prasību kā nepieņemamu, jo tā bija vērsta pret aktu, par kuru nevar celt prasību atcelt tiesību aktu, bet Slovākijas Republikas pieteikumu par iestāšanos lietā atstāja bez izskatīšanas.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi apelācijas instancē

25 Čehijas Republika lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– noraidīt Komisijas iebildi par nepieņemamību;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par prasības pamatotību, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt un

– piespriest Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 8. janvāra lēmumu Nīderlandes Karalistei tika atļauts iestāties lietā Čehijas Republikas prasījumu atbalstam.

28 Nīderlandes Karaliste savā iestāšanās rakstā lūdz Tiesu:

– apmierināt apelācijas sūdzību un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

29 Savas apelācijas sūdzības pamatošanai Čehijas Republika izvirza tikai vienu pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka ir pārkāpts LESD 263. pants kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. pantu.

30 Ar šo pamatu Čehijas Republika būtībā apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa liek saprast pārsūdzētā rīkojuma 81. punktā un nākamajos punktos, tās rīcībā neesot neviena iedarbīga tiesību aizsardzības līdzekļa, kas tai dotu iespēju panākt Komisijas ieņemtās nostājas pārbaudi tiesā tās strīdā ar šo iestādi attiecībā uz tās pienākumu nodot Komisijas rīcībā aplūkojamo summu. Šādos apstākļos Vispārējai tiesai prasība pirmajā instancē esot bijusi jāatzīst par pieņemamu, lai tai nodrošinātu efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

31 Šajā ziņā Čehijas Republika uzsver, ka tad, ja Komisija ar tādu vēstuli kā strīdīgā vēstule aicina dalībvalsti nodot tās rīcībā Savienības pašu resursu summu, šai dalībvalstij faktiski ir pienākums noteiktajā termiņā samaksāt pieprasīto summu, pat ja tā pauž iebildumus pret Komisijas aizstāvēto nostāju. Ja minētā dalībvalsts atteiktos nodot šo summu šīs iestādes rīcībā, tā būtu pakļauta riskam, ka papildus pamatsummai ir jāmaksā nokavējuma procenti – pieņemot, ka pēc tam, kad Komisija celtu prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, Tiesa konstatētu, ka nav izpildīts pienākums nodot šo summu. Praksē šo procentu apmērs esot atkarīgs no termiņa, kurā Komisija ceļ šādu prasību, un no pienākumu neizpildes tiesvedības ilguma. Tādējādi šis apmērs varētu būt ļoti liels, un tas esot uzskatāms par attiecīgās dalībvalsts pārmērīgiem tiesāšanās izdevumiem.

32 Čehijas Republika norāda, ka, pirmkārt, dalībvalstij trūkst noteiktības par to, vai tās strīdā ar Komisiju Tiesa veiktu pārbaudi pēc būtības, ņemot vērā, ka Komisijai ir diskrecionāras pilnvaras iesniegt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi un ka šajā saistībā nepastāv nekādi nosacījumi termiņu ziņā. Tā kā iespējas vērsties tiesā tādējādi esot atkarīgas no Komisijas "labās gribas", tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā neesot garantētas.

33 Čehijas Republika uzskata, ka citādi tas būtu vienīgi tad, ja gadījumā, kad dalībvalsts Komisijas rīcībā ir nodevusi Savienības pašu resursu summu, vienlaikus ar šādu samaksu paužot iebildumus attiecībā uz maksāšanas pienākuma pamatotību, Komisijai būtu pienākums celt pret attiecīgo dalībvalsti prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

34 Patlaban no Savienības tiesas judikatūras neizrietot, ka šādā gadījumā būtu pienākums celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi. Šai judikatūrai trūkstot arī precizitātes attiecībā uz šādas nodošanas, kas veikta, paužot iebildumus, nosacījumiem un sekām, un tas radot tiesisko nenoteiktību un apdraudot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

35 Turklāt Komisijas aktuālā prakse liecinot, ka šī iestāde neatzīst, ka gadījumā, kad Savienības pašu resursu summas nodošana ir saistīta ar iebildumiem, tai būtu pienākums celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

36 Gluži pretēji – Komisija uzskatot, ka šādā gadījumā vairs nav konstatējama pienākumu neizpilde LESD 258. panta izpratnē.

37 No tā izrietot, ka iespēja vērsties Savienības tiesā – prasības sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros – dalībvalstij ir vienīgi tad, ja tā atsakās pieprasīto summu nodot Komisijas rīcībā, tādējādi pakļaujot sevi riskam, ka būs nepieciešams maksāt nokavējuma procentus ļoti lielā apmērā, ja tiks konstatēta pienākumu neizpilde.

38 Otrkārt, Čehijas Republika uzskata, ka trūkumi tās tiesību aizsardzībā tiesā ir uzskatāmi par strīdīgās vēstules izdošanas "faktiskā un juridiskā konteksta" elementu, kas esot nozīmīgs kritērijs, pēc kā vērtējama šīs vēstules apstrīdamība. Ņemot vērā šo kontekstu, lai garantētu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jēdzieni "juridiski saistošas tiesiskās sekas" un "apstrīdams akts" esot jāinterpretē atšķirīgi no interpretācijas, ko Vispārējā tiesa izmantojusi pārsūdzētajā rīkojumā.

39 Vēl jo vairāk tādēļ, ka, neraugoties uz Čehijas Republikas veiktajiem pasākumiem, Komisija atkārtoti bija atteikusies celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi. Čehijas Republika šajā ziņā uzsver, ka tā jau 2015. gada 17. martā ir nodevusi Komisijas rīcībā aplūkojamo summu, vienlaikus paužot iebildumus attiecībā uz šīs iestādes atzinuma pamatotību. Turklāt 2018. gada 30. augusta vēstulē, uz ko atbilde nav sniegta, šī dalībvalsts minētajai iestādei esot atkārtoti paudusi savus iebildumus attiecībā uz tās pienākumu nodot šo summu un lūgusi atmaksāt tai minēto summu vai celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

40 Tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai Čehijas Republika piebilda, ka, pirmkārt, strīdīgā vēstule spēj radīt tiesiskas sekas, jo tajā ir noteikts aplūkojamās summas nodošanas termiņš, kura neievērošanas gadījumā ir paredzēta nokavējuma procentu samaksa. Šā termiņa atskaites punkts gan atšķiroties no tā, kas noteikts Regulas Nr. 1150/2000 10. pantā.

41 Otrkārt, Čehijas Republika piebilda, ka arī prasība par zaudējumu atlīdzību saistībā ar Savienības nepamatotu iedzīvošanos tai negarantējot efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ņemot vērā stingros nosacījumus, ar kuriem saistīts šis tiesību aizsardzības līdzeklis.

42 Nīderlandes Karaliste uzskata, ka Vispārējā tiesa ir nepareizi atzinusi, ka strīdīgā vēstule ir uzskatāma par "vienkāršu juridisku atzinumu" jeb "vienkāršu aicinājumu nodot" aplūkojamo summu. Ar šo vēstuli esot paredzēts radīt tiesiskas sekas, uzliekot Čehijas Republikai jaunus pienākumus, proti, autonomi nosakot datumu, no kura aprēķināmi nokavējuma procenti.

43 Turklāt prasība, kurā lūgts atcelt šādu aktu, un prasība sakarā ar pienākumu neizpildi varot pastāvēt līdzās. Tas, ka nav tiesību aizsardzības līdzekļa, ar ko, pamatojoties uz LESD 263. pantu, varētu vērsties pret tādu aktu kā strīdīgā vēstule, esot uzskatāms par "robu" dalībvalstu tiesībās uz tiesību aizsardzību tiesā.

44 Tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai Nīderlandes Karaliste piebilda, ka šo "robu" varot novērst ar diviem risinājumiem. Pirmais risinājums izpaustos kā atziņa, ka tad, ja dalībvalsts nodod Komisijas rīcībā Savienības pašu resursu summu, vienlaikus paužot iebildumus attiecībā uz savu pienākumu šādi rīkoties, šai iestādei būtu pienākums celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi pret šo dalībvalsti. Šāds pienākums varētu tikt pamatots ar efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu un lojālas sadarbības principu. Otrais risinājums izpaustos kā iespēja dalībvalstij celt Vispārējā tiesā prasību sakarā ar Savienības nepamatotu iedzīvošanos. Nīderlandes Karaliste atbalsta pirmo risinājumu un apšauba iespējas izmantot otro.

45 Komisija apšauba Čehijas Republikas vienīgā izvirzītā pamata pamatotību.

Tiesas vērtējums

46 Vispirms ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka par "apstrīdamiem aktiem" LESD 263. panta izpratnē tiek uzskatīti visi tie Savienības iestāžu pieņemtie noteikumi – neatkarīgi no to formas –, kuru mērķis ir radīt juridiski saistošas tiesiskās sekas (spriedums, 2018. gada 20. februāris, Beļģija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Lai noskaidrotu, vai apstrīdētais akts rada saistošas tiesiskas sekas, minētās sekas, paturot prātā šā akta būtību, ir jāizvērtē atbilstoši tādiem objektīviem kritērijiem kā šā akta saturs, vajadzības gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī to izdevušās iestādes pilnvaras (spriedums, 2018. gada 20. februāris, Beļģija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Šajā lietā Vispārējā tiesa šo judikatūru ir atgādinājusi pārsūdzētā rīkojuma 31. un 35. punktā. Pamatojoties uz minēto judikatūru, tā šā rīkojuma 64. punktā ir nospriedusi, ka strīdīgā vēstule nespēj radīt tiesiskas sekas. Tā pie šāda secinājuma ir nonākusi, pirmkārt, veicot minētā rīkojuma 36.–56. punktā izklāstīto izvērtējumu par šīs vēstules nosūtīšanas kontekstu un par pilnvarām, kas Komisijai piešķirtas Savienības pašu resursu jomā, ņemot vērā Lēmuma 2007/436 8. panta 1. punktu kopsakarā ar Regulas Nr. 1150/2000 2. panta 1. punktu, 9. panta 1. punktu un 17. panta 1.–4. punktu, un, otrkārt, tā paša rīkojuma 57.–63. punktā pārbaudot minētās vēstules saturu.

49 Vienīgajā pamatā, kas izvirzīts Čehijas Republikas apelācijas sūdzības pamatošanai, tā neapšauba nedz Vispārējās tiesas interpretāciju par Lēmuma 2007/436 – kopsakarā ar Regulas Nr. 1150/2000 – normām, nedz izvērtējumu par strīdīgās vēstules saturu un tās izdošanas kontekstu.

50 Tomēr Čehijas Republika uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, tās prasību atcelt tiesību aktu noraidīdama kā nepieņemamu, lai gan tai – pretēji tam, kā Vispārējā tiesa liek saprast pārsūdzētā rīkojuma 81. punktā un nākamajos punktos, – nav pieejams neviens cits tiesību aizsardzības līdzeklis, kas tai dotu iespēju panākt, ka tiesa pārbauda Komisijas ieņemto nostāju strīdā starp šo dalībvalsti un šo iestādi par aplūkojamās summas nodošanu Komisijas rīcībā. Čehijas Republika norāda, ka trūkumi tās tiesību aizsardzībā tiesā ir uzskatāmi par konteksta elementu, kas pienācīgi jāņemot vērā, vērtējot strīdīgās vēstules apstrīdamību.

51 Šajos pārsūdzētā rīkojuma punktos Vispārējā tiesa ir noraidījusi Čehijas Republikas sniegto argumentāciju, kurā apgalvots par tās tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Pirmkārt, šā rīkojuma 81. punktā tā būtībā ir atgādinājusi, ka Hartas 47. panta kontekstā veikta interpretācija par nosacījumu attiecībā uz apstrīdētā akta radītajām juridiski saistošajām tiesiskajām sekām nevar izslēgt šo nosacījumu. Otrkārt, minētā rīkojuma 82.–86. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka Čehijas Republika varēja gan neizpildīt strīdīgajā vēstulē minētos norādījumus un nogaidīt, vai Komisija eventuāli cels prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, gan nodot aplūkojamo summu, vienlaikus paužot iebildumus attiecībā uz Komisijas aizstāvētās nostājas pamatotību.

52 Šajā ziņā, pirmām kārtām, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 81. punktā pamatoti ir atgādinājusi, ka saskaņā ar Paskaidrojumiem attiecībā uz Hartu (OV 2007, C 303, 2. lpp.) un Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai gan nosacījums par saistošām tiesiskām sekām ir jāinterpretē, ņemot vērā tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kuras garantētas Hartas 47. panta pirmajā daļā, šo tiesību nolūks nav grozīt Līgumos paredzēto pārbaudes tiesā sistēmu, it īpaši noteikumus par Savienības tiesā celto tiešo prasību pieņemamību. Līdz ar to, ja jēdziena "apstrīdams akts" interpretācija šā 47. panta gaismā izslēgtu šo nosacījumu, tiktu pārsniegta kompetence, kas ar LESD piešķirta Savienības tiesām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. oktobris, Slovākija/Komisija, C-593/15 P un C-594/15 P, EU:C:2017:800, 66. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

53 Taču tas būtu tieši tā, ja dalībvalstij būtu atļauts celt prasību atcelt tiesību aktu – attiecībā uz vēstuli, kas nav uzskatāma par apstrīdamu aktu šā sprieduma 46. un 47. punktā minētās judikatūras izpratnē, jo, ņemot vērā tā saturu, tā izdošanas kontekstu un to izdevušās iestādes pilnvaras, tas nespēj radīt saistošas tiesiskās sekas, kā Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā rīkojuma 36.–64. punktā, ja vien Čehijas Republika šos izvērtējuma elementus nebūtu apšaubījusi savā apelācijas sūdzībā.

54 Kā Nīderlandes Karaliste norāda savā iestāšanās rakstā, Čehijas Republika tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai apgalvoja tikai to, ka strīdīgā vēstule spēj radīt tiesiskas sekas, jo tajā noteikts aplūkojamās summas nodošanas termiņš, kura neievērošanas gadījumā paredzēta nokavējuma procentu samaksa. Tomēr Komisijas norāde par šādu termiņu pati par sevi nespēj radīt tiesiskas sekas. Tiesa ir nospriedusi, ka no Regulas Nr. 1150/2000 11. panta izriet, ka tad, ja ir nokavēta ierakstīšana šīs regulas 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgajai dalībvalstij ir jāmaksā procenti par visu nokavējuma laikposmu – neatkarīgi no nokavējuma iemesla un Komisijas noteiktā Savienības pašu resursu nodošanas termiņa (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 1. jūlijs, Komisija/Vācija, C-442/08, EU:C:2010:390, 93. un 95. punkts, kā arī 2011. gada 17. marts, Komisija/Portugāle, C-23/10, nav publicēts, EU:C:2011:160, 62. punkts).

55 Turklāt Čehijas Republikas argumentācija, ka tās prasība atcelt tiesību aktu ir jāatzīst par pieņemamu, ir pretrunā Savienības pašu resursu sistēmas iezīmēm.

56 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Lēmumu 2000/597 un 2007/436 8. panta 1. punkta izriet, ka Savienības pašu resursus, kas minēti attiecīgi Lēmuma 2000/597 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā un Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā, iekasē dalībvalstis un tām ir pienākums šos resursus nodot Komisijas rīcībā (spriedums, 2010. gada 8. jūlijs, Komisija/Itālija, C-334/08, EU:C:2010:414, 34. punkts).

57 Saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 2. panta 1. punktu dalībvalstīm šajā nolūkā ir jānosaka Savienības pašu resursu prasījumi, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi "par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram". Līdz ar to dalībvalstīm ir pienākums atbilstoši šīs regulas 2. pantam noteiktās prasījumu tiesības pārņemt Savienības pašu resursu kontos – ar minētās regulas 6. pantā noteiktajiem nosacījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 1. jūlijs, Komisija/Vācija, C-442/08, EU:C:2010:390, 76. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā ir jāprecizē, ka saskaņā ar tās pašas regulas 6. panta 3. punkta b) apakšpunktu noteiktie prasījumi, kuri vēl nav piedzīti un par kuriem nav sniegts nekāds nodrošinājums, ir iekļaujami atsevišķā uzskaitē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. jūlijs, Komisija/Itālija (Pašu resursi – muitas parāda piedziņa), C-304/18, nav publicēts, EU:C:2019:601, 52. punkts).

58 Pēc tam dalībvalstīm šie Savienības pašu resursi ir jānodod Komisijas rīcībā, ievērojot Regulas Nr. 1150/2000 9.–11. pantā noteiktos nosacījumus un paredzētajos termiņos kreditējot šim nolūkam šīs iestādes vārdā atvērtu kontu. Saskaņā ar šīs regulas 11. panta 1. punktu par jebkuru kavējumu, kas pieļauts, izdarot ierakstus minētajā kontā, attiecīgā dalībvalsts maksā nokavējuma procentus.

59 Līdz ar to pastāv nesaraujama saikne starp pienākumu noteikt Savienības pašu resursus, pienākumu noteiktajos termiņos tos ierakstīt Komisijas kontā un pienākumu maksāt nokavējuma procentus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1986. gada 20. marts, Komisija/Vācija, 303/84, EU:C:1986:140, 11. punkts), un nokavējuma procenti ir maksājami neatkarīgi no iemesla, kādēļ šie resursi Komisijas kontā ierakstīti novēloti (spriedums, 2010. gada 1. jūlijs, Komisija/Vācija, C-442/08, EU:C:2010:390, 93. punkts).

60 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 1. un 2. punktu dalībvalstīm ir pienākums veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar šīs pašas regulas 2. pantu noteiktajiem prasījumiem atbilstošā summa tiek nodota Komisijas rīcībā. Dalībvalstis no tā ir atbrīvotas vienīgi tad,

ja piedziņu nav bijis iespējams veikt nepārvaramas varas dēļ vai ja izrādās, ka ar tām nesaistītu apstākļu dēļ naudas piedziņa nemaz nav iespējama. Summas, kas deklarētas vai atzītas par neatgūstamām, galīgi atskaita no 6. panta 3. punkta b) apakšpunktā minētā atsevišķā konta.

61 Šajā kontekstā no Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 3. un 4. punkta izriet, ka dalībvalsts informē Komisiju par gadījumiem, kad piemērots 2. punkts, ja noteiktie prasījumi, uz kuriem tas attiecas, pārsniedz 50 000 EUR. Tātad Komisijai sešu mēnešu laikā pēc šā ziņojuma saņemšanas ir jānosūta attiecīgai dalībvalstij savi apsvērumi. Kā Vispārējā tiesa pamatoti ir nospriedusi pārsūdzētā rīkojuma 46.–50. punktā – un apelācijas sūdzības ietvaros tas nav apstrīdēts –, šādi apsvērumi nav juridiski saistoši, un tie ir uzskatāmi par vienkāršu Komisijas atzinumu.

62 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pašreiz spēkā esošo Savienības tiesību kontekstā Savienības pašu resursu sistēmas pārvaldība ir uzticēta dalībvalstīm un par to atbildīgas ir vienīgi tās. Dalībvalstu pienākumi veikt iekasēšanu, noteikšanu un ierakstīšanu pašu resursu kontā ir tieši noteikti Lēmumos 2000/597 un 2007/436, kā arī Regulā Nr. 1150/2000, un Komisijai nav piešķirtas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, kas tai ļautu uzdot dalībvalstīm noteikt un nodot tās rīcībā Savienības pašu resursus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. oktobris, Slovākija/Komisija, C-593/15 P un C-594/15 P, EU:C:2017:800, 64. punkts).

63 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Savienības likumdevējs ir izvēlējies neīstenot Komisijas ierosinājumu, kas izklāstīts 2003. gada 1. jūlija priekšlikuma par Padomes regulu, ar ko groza Regulu Nr. 1150/2000 (COM(2003) 366 *final*), 13.3. punktā, kurā paredzēts piešķirt Komisijai pilnvaras pieņemt argumentētu lēmumu, ja tā uzskata, ka Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 2. punkta pirmajā daļā noteiktie nosacījumi nav izpildīti.

64 Šādos apstākļos, ja attiecībā uz tādu vēstuli kā strīdīgā vēstule tiktu celta Čehijas Republikas ierosinātā prasība atcelt tiesību aktu – nolūkā pārbaudīt, vai pamatots ir šai dalībvalstij uzliktais pienākums nodot Komisijas rīcībā aplūkojamo summu –, netiktu ievērota Savienības tiesību normās paredzētā Savienības pašu resursu sistēma. Taču Tiesas kompetencē nav grozīt izvēli, ko šajā ziņā izdarījis Savienības likumdevējs.

65 Otrām kārtām, attiecībā uz apsvērumiem, ko Vispārējā tiesa izklāstījusi pārsūdzētā rīkojuma 82.–86. punktā, ir jānorāda, ka šai iestādei – atbilstoši ar LES 17. panta 1. punktu Komisijai piešķirtajai Līgumu pareizas piemērošanas uzraudzītājas lomai – ir jānodrošina, ka dalībvalstis pienācīgi izpilda savus pienākumus Savienības pašu resursu jomā.

66 Lai īstenotu šo kompetenci, Komisijai ir piešķirtas diskrecionāras pilnvaras lemt par iespēju uzsākt LESD 258. pantā paredzēto tiesvedību, ja tā uzskata, ka dalībvalsts nav izpildījusi kādu no saviem pienākumiem, kuri paredzēti Savienības tiesību normās (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1995. gada 19. oktobris, *Richardson*, C-137/94, EU:C:1995:342, 35. punkts, un 2007. gada 6. decembris, Komisija/Vācija, C-456/05, EU:C:2007:755, 25. punkts).

67 Šajā ziņā Tiesa citastarp ir nospriedusi, ka dalībvalsts, kas nenosaka Savienības pašu resursu prasījuma tiesības un nenodod Komisijas rīcībā attiecīgo summu, lai gan nav izpildīts neviens no Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 2. punktā minētajiem nosacījumiem, neizpilda savus pienākumus, kas izriet no Savienības tiesību normām un it īpaši no Lēmumu 2000/597 un 2007/436 2. un 8. panta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 15. novembris, Komisija/Dānija, C-392/02, EU:C:2005:683, 68. punkts, 2007. gada 18. oktobris, Komisija/Dānija, C-19/05, EU:C:2007:606, 32. punkts, kā arī 2014. gada 3. aprīlis, Komisija/Apvienotā Karaliste, C-60/13, nav publicēts, EU:C:2014:219, 50. punkts).

68 No tā izriet, ka spēkā esošajās Savienības tiesību normās nostiprinātā Savienības pašu resursu sistēma ietver Komisijas iespēju prasības sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros nodot Tiesas vērtēšanai strīdu starp to un kādu dalībvalsti attiecībā uz tās pienākumu nodot konkrētu minēto pašu resursu summu šīs iestādes rīcībā.

69 Tik tiešām – kā apgalvo Čehijas Republika – dalībvalsts, kas nepiekrīt Komisijas nostājai attiecībā uz tās pienākumu nodot šīs iestādes rīcībā Savienības pašu resursu summu un kas tādēļ atturas veikt šādu nodošanu, ir pakļauta nokavējuma procentu riskam, ja Tiesa konstatētu, ka tā nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no regulējuma Savienības pašu resursu jomā.

70 Tomēr šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka no šā sprieduma 58. un 59. punkta būtībā izriet, ka pienākums maksāt nokavējuma procentus, pamatojoties uz Regulas Nr. 1150/2000 11. panta 1. punktu, ir pakārtots pienākumam nodot Komisijas rīcībā Savienības pašu resursus, ievērojot šīs regulas 9.–11. pantā noteiktos nosacījumus, konkrētāk, minētajā regulā noteiktos termiņus.

71 Līdz ar to Čehijas Republika tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai nepamatoti norādīja, ka nokavējuma procenti, kuri dalībvalstij var būt maksājami Savienības pašu resursu sistēmas ietvaros, ir jāpielīdzina tiesāšanās izdevumiem, kuri varot mazināt iespējas vērsties tiesā.

72 Otrkārt, kā Vispārējā tiesa pamatoti atgādinājusi pārsūdzētā rīkojuma 84. punktā, no Tiesas judikatūras izriet, ka dalībvalsts var izvairīties no nelabvēlīgām finansiālajām sekām, kas izpaustos kā nokavējuma procenti, kuru apmērs var būt ļoti liels, ja tā Komisijas rīcībā nodod pieprasīto summu, pat ja tā pauž iebildumus attiecībā uz šīs iestādes atzinuma pamatotību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1991. gada 16. maijs, Komisija/Nīderlande, C-96/89, EU:C:1991:213, 17. punkts, un 2000. gada 12. septembris, Komisija/Apvienotā Karaliste, C-359/97, EU:C:2000:426, 31. punkts).

73 Gadījumā, kad nodošana tiek veikta, vienlaikus paužot šādus iebildumus, Komisijai atbilstoši lojālas sadarbības principam LES 4. panta 3. punkta izpratnē ir jāuzsāk konstruktīvs dialogs ar attiecīgo dalībvalsti, lai noskaidrotu attiecīgo nostāju un konstatētu šīs dalībvalsts pienākumus.

74 Ja šāds dialogs starp minēto dalībvalsti un Komisiju neizdotos, tad – pretēji tam, ko nupat minētā apgalvo šīs lietas ietvaros, – šī iestāde ir tiesīga attiecībā uz to pašu dalībvalsti celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, proti, par tās pienākumiem iekasēt, noteikt un nodot Savienības pašu resursus.

75 Kā norādīts ģenerāladvokātes secinājumu 98. punktā, tas, ka, nododot Savienības pašu resursus, ir pausti iebildumi, attaisnotu pienākumu neizpildes konstatēšanu, ja izrādītos, ka attiecīgajai dalībvalstij tik tiešām ir pienākums veikt šādu nodošanu.

76 Turklāt Tiesa jau ir izskatījusi prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, ko Komisija cēlusi lietā, kurā dalībvalsts – atbildētāja – bija nodevusi Savienības pašu resursus, vienlaikus paužot iebildumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 1. jūlijs, Komisija/Vācija, C-442/08, EU:C:2010:390, 51. punkts).

77 Taču pretēji Čehijas Republikas aizstāvētajai nostājai, ko atbalsta Nīderlandes Karaliste, ja dalībvalsts, veicot nodošanu, pauž iebildumus, Komisijai nevar būt pienākuma celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi attiecībā uz šo dalībvalsti.

78 Šāds pienākums būtu pretrunā LESD 258. panta jēgai, no kura izriet, ka Komisijai nav pienākuma uzsākt tiesvedību sakarā ar pienākumu neizpildi, bet tai šajā ziņā ir diskrecionāras pilnvaras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1989. gada 14. februāris, *Star Fruit*/Komisija, 247/87, EU:C:1989:58, 11. punkts).

79 Tātad dalībvalsts nevar pieprasīt, lai Savienības pašu resursu summas nodošana notiktu ar nosacījumu, ka Komisija apņemas vērsties Tiesā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2007. gada 21. jūnijs, Somija/Komisija, C-163/06 P, EU:C:2007:371, 44. punkts).

80 No tā izriet, ka Komisijai piešķirto diskrecionāro pilnvaru dēļ tas, ka tiek celta prasība sakarā ar pienākumu neizpildi, attiecīgajai dalībvalstij nedod nekādas garantijas, ka tiesa izskatīs strīdu starp to un šo iestādi par Savienības pašu resursu nodošanu.

81 Šādos apstākļos ir jāpiebilst – ja dalībvalsts ir nodevusi Komisijas rīcībā Savienības pašu resursu summu, vienlaikus paužot iebildumus attiecībā uz šīs iestādes nostājas pamatotību, un ja šā sprieduma 73. punktā minētā dialoga procedūra nav devusi iespēju izbeigt strīdu starp šo dalībvalsti un minēto iestādi, minētā dalībvalsts ir tiesīga lūgt kompensāciju Savienības nepamatotas iedzīvošanās dēļ un attiecīgā gadījumā vērsties Vispārējā tiesā ar attiecīgu prasību.

82 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka saskaņā ar dalībvalstu tiesību sistēmām kopējiem principiem personai, kurai bez tiesiska pamata ir nodarīti zaudējumi, kas palielinājuši citas personas mantu, principā ir atprasījuma tiesības pret iedzīvojušos personu – apmērā, kas nepārsniedz šos zaudējumus. Proti, lai gan LESD nav tieši paredzēts tiesību aizsardzības līdzeklis šāda veida prasības celšanai, tāda LESD 268. panta un LESD 340. panta otrās daļas interpretācija, kas izslēgtu šo iespēju, novestu pie rezultāta, kas būtu pretrunā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principam. Lai celtu prasību sakarā ar Savienības nepamatotu iedzīvošanos, pamatojoties uz šiem pantiem, ir nepieciešami pierādījumi par atbildētāja iedzīvošanos bez spēkā esoša tiesiska pamata, kā arī pierādījumi par prasītāja mantas samazinājumu, ko izraisījusi minētā iedzīvošanās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 16. decembris, *Masdar (UK)*/Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 44. un 46.–50. punkts).

83 Izskatot šādu prasību, Vispārējai tiesai citastarp būtu jāvērtē tas, vai prasību cēlušās dalībvalsts mantas samazinājumu, kas atbilst Komisijas rīcībā nodotajai Savienības pašu resursu summai, kuru šī dalībvalsts apstrīd, un šīs iestādes attiecīgo iedzīvošanos var attaisnot ar minētās dalībvalsts pienākumiem, kuri izriet no Savienības tiesību normām Savienības pašu resursu jomā, vai – gluži pretēji – tam trūkst šāda attaisnojuma.

84 Līdz ar to Čehijas Republika, ko atbalsta Nīderlandes Karaliste, nepamatoti apgalvo, ka gadījumā, kad dalībvalstij ir strīds ar Komisiju par tās pienākumiem Savienības pašu resursu jomā, tai esot liegta jebkāda efektīva tiesību aizsardzība tiesā.

85 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, Čehijas Republikas izvirzītais vienīgais pamats ir jānoraida, un līdz ar to šī apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu, kas, pamatojoties uz šā reglamenta 184. panta 1. punktu, ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

87 Tā kā Komisija ir lūgusi piespriest Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tā sedz gan savus tiesāšanās izdevumus, gan atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus.

88 Reglamenta 140. panta 1. punktā, kas, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, ir noteikts, ka dalībvalstis un Savienības iestādes, kuras iestājušās lietā, pašas sedz savus tiesāšanās izdevumus.

89 Līdz ar to Nīderlandes Karaliste pati sedz savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) Čehijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

3) Nīderlandes Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

[Paraksti]